

ЗАВОДСЬКА МІСЬКА РАДА

ДВАДЦЯТА СЕСІЯ МІСЬКОЇ РАДИ ВОСЬМОГО СКЛИКАННЯ

Р І Ш Е Н Н Я

Від 30.06.2022 р. № 12

Про перейменування вулиць, провулків,
тупиків в місті Заводське.

Розглянувши пропозицію міського голови В.Сидоренка, враховуючи обговорення громадськості, керуючись пунктом 1 статті 37, статті 59 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» та Постановою Кабінету Міністрів України від 07.07.2021 року №690 «Про затвердження Порядку присвоєння адрес об'єктам будівництва, об'єктам нерухомого майна».

ВИРІШИЛИ: 1. Перейменувати вулиці, провулки, тупики в місті Заводське, а саме:

- вулицю Ватутіна на Київську;
- провулок Ватутіна на Київський;
- тупик Ватутіна на Київський;
- вулицю 8 Березня на Миколи Хвильового;
- вулицю Гагаріна на Юрія Кондратюка;
- вулицю Жукова на Опанаса Сластіона;
- I провулок Жукова на Опанаса Сластіона;
- II провулок Жукова на Опанаса Сластіона;
- вулицю Кирпоноса на Брисівська;
- I провулок Кирпоноса на Брисівський;
- II провулок Кирпоноса на Брисівський;
- вулицю З. Космодем'янської на Українських добровольців;
- вулицю О. Кошового на Василя Дейнеки;
- вулицю Кутузова на Петра Калнишевського;
- провулок Кутузова на Петра Калнишевського;
- вулицю Лермонтова на Михайла Вербицького;
- вулицю Ломоносова на Леоніда Каденюка;
- вулицю Матросова на Європейська;
- провулок Матросова на Європейський;
- вулицю Маяковського на Івана Мазепи;
- вулицю Мічуріна на Володимира Семенка;
- вулицю О. Невського на Володимира Івасюка;
- вулицю Пушкіна на Івана Миколайчука;
- вулицю Рикова на Івана Сірка;
- вулицю Суворова на Петра Дорошенка;
- вулицю Чернишевського на Івана Богуна;
- вулицю Чехова на Катерини Білокур;

вулицю Чкалова на Ігоря Сікорського;
вулицю Якубовського на Павла Чубинського;
вулицю Перемоги на Роменську;
вулицю Першотравневу на Василя Третяка;
вулицю Правди на Григорія Галагана.

2. Відповідальність за виконання рішення покласти на першого заступника міського голови С. Добрулю та в.о. начальника відділу комунальної власності, містобудування, архітектури, житлово-комунального господарства та екології С. Катібу.

Міський голова

Віталій СИДОРЕНКО

Пояснююча записка
щодо перейменування вулиць, провулків, тупиків в місті Заводське.

Вулиця, провулок, тупик Київська (ий) (вулиця, провулок, тупик Ватутіна)

Саме цей шлях веде з нашого міста до столиці України.

Вулиця Миколи Хвильового (вулиця 8 Березня)

Микола Хвильовий — український прозаїк, поет, публіцист, один з основоположників пореволюційної української прози. Народився Микола Григорович Фітільов (таке справжнє прізвище письменника) 13 грудня 1893 р. в селищі Тростянець на Харківщині (сьогодні центр ОТГ Сумської області). Брав участь у Першій світовій та громадянській війнах, з 1921 р. — жив і працював у Харкові, де активно заявив про себе як один з організаторів літературно-художнього життя, член-засновник багатьох тогочасних літературних організацій — «Гарт», В АПЛІТЕ, «Пролітфронт».

Ранньої весни 1932 року, разом з колегами по перу, Микола Хвильовий відвідав наше місто (тоді ще Сталінку). Метою поїздки був збір інформації про «процвітаюче» життя українського селянина. Це був страшний рік Голодомору в Україні і поїздка справила тяжке враження на письменника.

Вулиця Юрія Кондратюка (вулиця Гагаріна)

Юрій Кондратюк — Народився в Полтаві. Український вчений-винахідник, теоретик космічних досліджень, один з основоположників космонавтики, який тривалий час залишався забутим на Батьківщині, зате високо поцінованим далеко за її межами.

Вулиця, провулок Опанаса Сластіона (вулиця, провулок Жукова)

Опанас Георгійович Сластіон — видатний живописець, а ще графік, архітектор, етнограф і громадський діяч.

Народився 14 січня 1855 року в місті Бердянськ Таврійської губернії. З 1875-го року вивчав живопис. У 1882 році отримав таке бажане звання — художник. Невдовзі Сластіон створив малюнок до поеми «Катерина», який опублікували в журналі «Нива». Малюнок сподобався критикам, й Опанас почав ілюструвати шевченкових «Гайдамаків». Сластіон зажив слави першого ілюстратора Кобзаря.

На Полтавщині художник поринув у детальне вивчення етнографії краю та його фольклор. У 1908 році допомагав Колесі збирати та записувати пісні місцевих кобзарів. Сам же Сластіон опублікував низку статей, присвячених кобзарському мистецтву.

У період Української революції 1917-1921 років Опанаса Сластіона обрали очільником комісії по зібранню культурних і мистецьких цінностей Полтавщини. Згодом він заснував художньо-промисловий музей. У 1927 року Опанас Георгійович створив капелу миргородських бандуристів.

У 1913-1916 роках Сластіон створив низку проєктів земських початкових шкіл для Лохвицького повіту. Вони побудовані в стилі українського архітектурного модерну. Ці школи мають характерну ознаку — шестикутні вікна та вежі, цегляний декор на фасаді повторював український народний узор. Проєкти були затверджені Лохвицьким земством і набули поширення в Лохвицькому та Лубенському повітах. Наразі відомо щонайменше 53 будівлі земських шкіл, побудованих на території Лохвицького повіту в 1910-1914 роках за проєктами Опанаса Сластіона.

Про земські школи на всю Україну заговорили з 2009 року у проєкті Ольги Герасим'юк «Школи Лохвицького земства». В 2016 році до проєкту доєдналася команда Архітектурної

майстерні Івана Бикова. Історія земських шкіл висвітлена у дитячій книзі Анни Коршунової (нашої землячки) та Світлани Качуровської «Моє маленьке місто Заводське».

У Заводській громаді є чотири історичні будівлі земських шкіл, які ще називають «Хати у вишиванках» (у м. Заводському на масиві «Брисі», с.Піски, с.Бодаква та с. Хрулі), які внесені до Державного реєстру нерухомих пам'яток України, як об'єкти культурної спадщини.

Вулиця, провулок Брисівська (ий) (вулиця, провулок Кирпоноса)

Брисі – давнє козацьке поселення, що виникло у ХУІ –ХУІІст. на лівому березі річки Сула, розташоване в історико-етнографічному регіоні Середня Наддніпрянина. За припущеннями, назва походить від прізвища першого поселенця козака Брися. Існує й версія, що перші поселенці села, вольні козаки, мали на своїх господах великих польських псів, яких називали брисі.

У 1750 році село перейменоване на містечко Янишпіль /Янушеве поле/. У листопаді 1986 року с.Брисі включено до складу м.Червонозаводське (Заводське).

Вулиця Українських добровольців (вулиця З. Космодем'янської)

Добровольчі військові формування України (знані також як Добровольчі батальйони або Добробати) - військові, поліційні та парамілітарні формування, вступ до яких відбувався на добровольчій основі, створені з 2014 року у відповідь на російську агресію з метою захисту територіальної цілісності та суверенітету України.

День українського добровольця відзначається щорічно 14 березня.

Вулиця Василя Дейнеки (вулиця О.Кошового)

Василь Степанович Дейнека - український учений у галузі кібернетики, доктор фізико-математичних наук (1991 р.), професор (1995 р.), академік НАН України (2006). Заслужений діяч науки і техніки України (2007), лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки (1999, 2005). Академік-секретар Відділення інформатики НАН України.

Народився у селі Бодаква Лохвицького району Полтавської області України[2]. У 1967 році закінчив Червонозаводську середню загальноосвітню трудову політехнічну школу № 1 Лохвицького району Полтавської області.

Вулиця, провулок Петра Калнишевського (вулиця, провулок Кутузова)

Петро Іванович Калнишевський - Святий Праведний Петро Калнишевський народився 20 червня 1690 / липень 1691 с. Пустовійтівка, Лубенський полк, Гетьманщина (нині Роменський район, Сумська область, Україна). Помер 31 жовтня (13 листопада) 1803 — 112 років, Соловецький монастир, Російська імперія.

П.Калнишевський - останній кошовий отаман Війська Запорозького Низового, видатний український державний, культурний та релігійний діяч. Кавалер Ордену Андрія Первозванного. Політичний в'язень Російської імперії.

Згідно з документами архіву Нової Січі (1734—1775), Калнишевський походив із селянського («мужичого») роду; за іншими відомостями — з українського шляхетського роду Костянтинівської сотні Лубенського полку. Мар'ян Дубецький, у своїй статті «Доля останнього отамана кошового», подає відомості, що Петро Калнишевський походив з Подільського воєводства, та в московських актах був записаний як «подільський шляхтич».

На Січі, куди, за переказами, Калнишевський потрапив ще в юному віці, у 8 років, він пройшов шлях від джури до найвищих посад у Війську Запорозькому. Відзначався своїм розумом та фізичною силою. Був військовим осавулом і відповідав за стан та організацію війська, потім суддею Війська Запорозького Низового (1760). У 1762 р. обраний кошовим отаманом, але того ж року після зустрічі в Москві з царицею Катериною II усунутий із посади. У січні 1765 року всупереч царській волі старшина знову обрала його Кошовим і переобирала на найвищу державну посаду Січі протягом наступних 10 років (до анексії Війська Запорозького Низового 1775).

За союзницькі дії у російсько-турецькій війні 1768—1774 рр. Військо Запорозьке дістало подяку від цариці. Кошовий отаман у віці 80 років став кавалером найвищого ордену Російської імперії — Андрія Первозванного, йому присвоєно військовий чин генерал-поручника Російської армії.

Вулиця Михайла Вербицького (вулиця Лермонтова)

Михайло Михайлович Вербицький — український композитор, хоровий диригент, священник УГКЦ, громадський діяч, автор музики державного гімну України «Ще не вмерла України».

Вулиця Леоніда Каденюка (вулиця Ломоносова)

Леонід Костянтинівич Каденюк — український льотчик-випробувач 1-го класу, космонавт, генерал-майор авіації, перший і єдиний астронавт незалежної України, народний депутат України 4-го скликання, Народний Посол України, Герой України, Президент Аерокосмічного товариства України, радник Прем'єр-міністра України та Голови Державного космічного агентства України, Почесний доктор Чернівецького Національного університету імені Ю. Федьковича.

Вулиця, провулок Європейська (ий) (вулиця, провулок Матросова)

Україна – європейська держава! Саме з когортою європейських країн вона має своє майбутнє!

Вулиця Івана Мазепи (вулиця Маяковського)

Іван Мазепа (1639 – 1709) - Гетьман Війська Запорозького, Голова козацької держави. Належав до родини відомої правобережної української шляхти.

Іван Мазепа став першим українським гетьманом, який незмінно тримав гетьманську булаву упродовж майже 22 років. Це був період економічного піднесення України-Гетьманщини, піднесення церковно-релігійного життя та культури.

На початку XVIII століття, в умовах Північної війни (1700—1721), гетьман Іван Мазепа в союзі з польським королем Станіславом Лещинським та шведським королем Карлом XII здійснив спробу реалізувати свій військово-політичний проект, метою якого був вихід з-під протекторату Московської держави і утворення на українських землях незалежної держави.

Освічена людина, Мазепа знав кілька іноземних мов, опікувався навчальними Зкладами, сприяв книговидавництву. Коштом Івана Мазепи було збудовано, реставровано та оздоблено велику кількість церковних та громадських споруд.

Вулиця Володимира Семенка (вулиця Мічуріна)

Володимир Семенко – наш земляк, поет. Автор збірок поезій – «Цвіт мужності», «Світлотінь», «Служіння диву» та ін..

Народився Володимир Семенко 26 серпня 1945 року в м. Червонозаводському. Навчався в Червонозаводській загальноосвітній школі №1 (1952-1959 рр.), Лохвицькому технікумі харчової промисловості (1959-1963 рр.).

Вулиця Володимира Івасюка (вулиця О.Невського)

Івасюк В.М. (народився 4 березня 1949, Кіцмань, Чернівецька область - помер 24/27 квітня 1979, Брюховицький ліс під Львовом) – Герой України, український композитор, поет, музикант, автор музики для оркестрового виконання та естрадних пісень, найвідоміші з яких «Червона рута», «Водограй», «Я піду в далекі гори», «Пісня буде поміж нас» й інших.

Він був одним з найпопулярніших композиторів у Радянському Союзі, але навідріз відмовлявся писати музику до російських текстів, вважаючи себе українським композитором.

Відповідно до неофіційної версії, смерть Івасюка – це вбивство, здійснене органами КДБ за наказом вищого керівництва СРСР.

Вулиця Івана Миколайчука (вулиця Пушкіна)

Іван Васильович Миколайчук - український кіноактор, кінорежисер, сценарист. Лауреат Шевченківської премії 1988 року (помертньо). Зіграв 34 ролі в кіно, написав 9 сценаріїв та має дві режисерські роботи. В УРСР носив тавро «неблагонадійного». В кіно дебютував ще студентом, в курсовій режисерській роботі Леоніда Осики «Двоє».

Ролі молодого Тараса Шевченка у фільмі «Сон» та Івана Палійчука у «Тінях забутих предків» принесли Миколайчукові загальне визнання. Кінострічка «Тіні забутих предків» здобула багато радянських та зарубіжних призів та нагород, й була визнана однією з двадцяти найкращих картин світу.

Останньою, незакінченою роботою Івана Миколайчука стали «Небилиці про Івана». У житті цього видатного актора, режисера та сценариста було все, аби стати легендою не лише національного, але й світового кінематографу.

Вулиця Івана Сірка (вулиця Рикова)

Іван Сірко (1610р. – 1680р.) – український полководець, подільський шляхтич, козацький ватажок, кальницький полковник, легендарний кошовий отаман Запорозької Січі й усього Війська Запорозького Низового.

За свою військову кар'єру провів близько 60 битв, жодного разу не зазнавши поразки. Дванадцять разів Низове товариство обирало Сірко своїм отаманом. Кошовий Іван Сірко мав шалену популярність серед козаків та був відомий далеко за межами України. Герой багатьох українських пісень і казок.

Жоден український гетьман і отаман не здобув стільки перемог над кримсько-татарськими і турецькими ордами, як кошовий Іван Сірко, за що отримав безмежну любов та визнання сучасників. Головною метою своїх походів він ставив визволення співвітчизників з полону Османської Порти та Кримського ханства. Безмежна любов до Батьківщини поєднувалася в ньому з особистою мужністю, хоробрістю та яскравим талантом полководця.

У 1654 році Іван Сірко, разом з полковниками Іваном Богуном, Петром Дорошенком та іншими, які виступали проти підписання Переяславської угоди, і як більшість запорожців, відмовився від присяги московському царю.

Вулиця Петра Дорошенка (вулиця Суворова)

Петро Дорошенко - визначний український військовий, політичний і державний діяч. Гетьман Війська Запорозького Правобережної України (1665—1676), очільник Гетьманщини (1668—1670). Козацький полковник, учасник Хмельниччини та московсько-української війни. Гетьманування, котре припало на добу Руїни, провів у постійних війнах, як з зовнішніми, так і внутрішніми супротивниками.

Ледь не досягши 30 років він стає полковником Прилуцького, а пізніше Черкаського і Чигиринського полків, що входили до війська Б. Хмельницького. Займав високе положення серед оточення гетьмана та вів переговори з польським та шведським урядами. Ще будучи на посаді прилуцького полковника Петро Дорошенко проявив себе як активний учасник російсько – української війни (1658-1659).

Дорошенко був активним противником союзу з Московською державою та в якості чигиринського полковника їздив до Москви для того щоб домогтися скасування деяких пунктів Переяславських статей в 1660 році.

Вулиця Івана Богуна (вулиця Чернишевського)

Іван Богун - український військовий і державний діяч, козацький полководець часів Хмельниччини, полковник подільський, згодом — кальницький і паволоцький.

У 1654 році Богун був у числі противників курсу Хмельницького на союз із Московським царством. Він, разом з Іваном Сірком, Петром Дорошенком та іншими,

виступав проти підписання Переяславської угоди, й, не склавши присяги московському цареві, згодом очолив антимосковську старшинську опозицію.

Вулиця Катерини Білокур (вулиця Чехова)

Білокур Катерина Василівна — українська художниця жанру наївного мистецтва, майстриня народного декоративного живопису. Входить до переліку найвідоміших жінок давньої та сучасної України. Квіти, намальовані Катериною Білокур, упізнають одразу, бо вони ніби висять у повітрі і випромінюють світло. «Якби ми мали художницю такого рівня майстерності, то змусили б заговорити про неї цілий світ», — сказав про Білокур Пабло Пікассо, якого вважають одним із найвидатніших митців XX століття. Між тим, Катерина Білокур, як і всі українські селяни в СРСР, не мала навіть паспорта. Однак сила її таланту була такою, що пробилася навіть крізь «залізну завісу».

Катерина Білокур народилася 7 грудня 1900 року у селянській родині у селі Богданівка на Полтавщині. Тоді село входило до Пирятинського повіту, а зараз належить до Яготинського району Київської області.

Вулиця Ігоря Сікорського (вулиця Чкалова)

Ігор Іванович Сікорський (1889 –1972) — український та американський вчений-авіаконструктор, творець гелікоптерів, засновник всесвітньовідомої вертольотобудівної фірми «Сікорський». Він є автором першого в світі пасажирського літака, першого в світі трансатлантичного гідроплана і першого серійного гелікоптера.

Вулиця Павла Чубинського (вулиця Якубовського)

Павло Чубинський – відомий вчений-етнограф, поет і журналіст, юрист, активний діяч українського національного руху на Правобережній Україні, автор Гімну України.

Вулиця Роменська (вулиця Перемоги)

Вулиця Василя Третьяка (вулиця Першотравнева)

Василь Третьак – тенор, якого запрошували усі провідні оперні театри СРСР. Був солістом Київського оперного театру.

Заслужений артист Молдавської СРСР (1962), заслужений артист Української РСР (1965), народний артист Української РСР (1967), народний артист СРСР (1980), нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора.

Народився 6 грудня 1926 року на Східній Слобожанщині в селі Комарівці (тепер Кореневського району Курської області), дитинство пройшло на Лохвиччині у селищі Сталінка. Проживав у комунальній квартирі у першому заводському будинку, що побудований навпроти цукрового заводу. Василь навчався у місцевій школі, був дуже «активним» хлопчиком. Першою його сценою був клуб Лохвицького цукрового заводу. На міському будинку культури №1 в пам'ять про видатного земляка, де починався його творчий шлях встановлено меморіальну дошку Василеві Третьяку. Похований В.Третьак на Байковому кладовищі у Києві.

Вулиця Григорія Галагана (вулиця Правди)

Григорій Павлович Галаган - це один з найбільших меценатів свого часу, який дуже значну частину власного капіталу поклав на підтримку української етнографії, музики, художнього мистецтва, освіти, розвитку території Полтавщини та Чернігівщини. Також він увійшов в історію як високоосвічена людина, громадський діяч і багатий поміщик. Ім'я Г.Галагана тісно пов'язане із Лохвицьким краєм. Г. Галаган входив до Комітету з влаштування та поліпшення побуту селян, був членом Редакційної комісії, Прилуцьким предводителем дворянства, членом Державної Ради, членом Полтавського земства, членом комісії з будівництва залізниці «Ромни-Кременчук»; мав орден Білого Орла та Володимира II

ступеня. Основне місце помешкання родини – маєток у селі Сокиринці, тоді – Прилуцького повіту Полтавської губернії але інші володіння роду були також у селах Піски та Гнилиця на Полтавщині, Ічня та Покорщина на Чернігівщині.